

Ο ΛΥΧΝΟΣ,

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ.

ΕΤΟΣ 1ον

ΑΡΙΘΜΟΣ 11ος

Τιμῆται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν λε-
πτὰ 15. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν
τὸ ἰσότημον.

Κεφαλληνία, 30 Δεκεμβρίου 1859.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΔΙΑΔΟΓΟΥ.

Γυναῖκες. Ναι, γνωρίζουμε καλά πῶς ὁ Πολιτικὸς Νόμος θεωρεῖ τὰ παιδιά περισσότερο σὰ δικάσας, πὰρ σὰ δικάμας. Μὰ εἰ πολιτικοὶ νόμοι δέχονται εἰς ὄλιγους τὰ μέρη ὅτι ἐγίνηκαν ἀπὸ τοὺς ἄνδρες εἰς ἀπουσίαν τῶν γυναικῶν.

Ἄνδρες. Ναι, ἀλλὰ στὴν ἀπουσίασας ἐζήτησαμε τὴ δικαιοσύνη, καὶ τὸ συμφέρονσας.

Γ. Τὴ δικαιοσύνη καὶ τὸ συμφέρονσας! Δηλαδή; σὰς ἐχρειάζονταν τὰ παιδιάμας κ' εὐρήκετε δίκαιο καὶ συμφέρον νὰ μὰς τὰ πάρετε· σὰς ἐχρειάζομασθ' ἑμεῖς ἢ ἴδιες, κ' εὐρήκετε δίκαιο, καὶ συμφέρον, νὰ μὰς πάρετε ἐμὰς τὰς ἴδιες, ἐπειδὴ ὁ τρόπος ὅπου μὰς θεωρεῖτε εἶναι σὰ νὰθελε μὰς εὐρετε κῆρυμα. Σεῖς ἐκάμετε θρησκευτικούς νόμους μὲ τοὺς ὁποίους μὰς διορίζετε ῥητῶς νὰ σὰς ὑπακούμε, σὰ νὰμασθε σκλάβους σὰς· καὶ μὲ τοὺς πολιτικὸς μὰς ἀσικόνετε κάθε ἐξουσία ὡς καὶ στὸ πρᾶμμαμας τὸ ἴδιο· ἐκεῖνο τὸ πρᾶμμα ποῦ εἶχαμε πρὶν μὰς πάρετε. Μὲ τοῦτον τὸν τρόπο ἐζήτησετε τὴ δικαιοσύνη καὶ τὸ συμφέρονσας! Ἐμεῖς ὅμως, δὲ μὰ; ὀλίγει τόσο, οὔτε, ἡ δήμευση τοῦ πραγμάτουσας, οὔτε ἡ σκλαβιάμας, ὅσο μὰς ὀλίγει καὶ μὰς αἰματόνει τὴν καρδιά, ὅταν εἰς τὴν περίστασι μὰς ἀρπάζετε τὰ παιδιάμας, σὰ νᾶτανε δικάσας καὶ ὄχι δικάμας.

Α. Τὰ παράπονσας ἔχουνε ὅλα τὰ φαινόμενα τοῦ δίκου. Καὶ ὅμως ὅλο αὐτὸ δὲν εἶναι παρὰ ἓνα σόφισμα. Ἐμεῖς; σὰς ἀσυκόσαμε τὴ διαχείριση τοῦ πραγμάτουσας εἰς ὄφελος τῆς οἰκογένειας, ἀκολούθως εἰς ὄφελος σὰς. Σὺς ἀσυκόσαμε! τὴν ἐξουσίαν εἰς τὰ παιδιάμας, διὰ τὸ ὄφελος τὸ δίκου, ἀκολούθως τὸ ἴδιο.

ΚΑΤΑΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α1 Σ3 Υ1 Φ4 0028

κόσας. Ἐπειδὴ χρειάζεται ἐνότητα στὴν οἰκογένεια, καὶ ἐνότητα δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἦναι παρὰ ἐκεῖ ποῦ ἕνας μόνος ἐξουσιάζει. Ἄν παραδέχεσθε τοῦτο, καὶ πρέπει νὰ τὸ παραδεχθῆτε ἂν ἦσθε φρόνημες, τίνος λοιπὸν ἤθελε δοθεῖ μὲ περισσότερη δικαιοσύνη ἢ ἐξουσία στὴν οἰκογένεια; τῆς γυναικὸς ἴσως; δώστε μιὰ ματιὰ στὴν κοινωνία, καὶ πέτε τὴν ἀλήθεια, πέτε, στὴ σημερινὴ κατάσταση τῆς κοινωνίας, ἔμποροῦτε φρονήμως νὰ δωθῇ ἡ διεύθυνση τῆς οἰκογένειας καὶ ἡ ἀντικρίζουσα ἐξουσία εἰς τὰς γυναῖκες, καὶ ὄχι στοὺς ἄνδρες;

Γ. Στὴ σημερινὴ κατάσταση τῆς Κοινωνίας! Καὶ τούτην τὴ σημερινὴ κατάσταση τῆς κοινωνίας, πῶς τὴν ἔχαμε, ἂν ὄχι σεῖς ὅπου εἴχατε κ' ἔχετε τὴν ἐξουσία καὶ τὴ διεύθυνση, Σεῖς ὅπου στὴν ἀπουσία μας ἐζητήσατε τὴ δικαιοσύνη. . . . ποῦ τὴν ἐζητήσατε διὰ τὴν ὀφέλειαν ἐμᾶς τῶν ἰδίων. . . . πῶς λοιπὸν μᾶς χειροτερέψετε, καὶ μᾶς ἐκαταντήσατε ἀνάξιος νὰ ἔχωμε τὴν ἐξουσία καὶ τὴ διεύθυνση τῶν παιδιῶν μας τέλος—πάντων! Πραγματικῶς, τοῦτο εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀποκλειστικῆς ἐξουσίας σας, καὶ σὲ τοῦτο ἐδώσατε τὴν ἀπόδειξη τῆς ἀνικανότητός σας, ἢ τῆς κακίας σας. Αἱ, Κύριοι εἴν' εὐκολο νὰ νομίζη κανεὶς τὸν ἑαυτοῦ δικαιότερον, γνωστικώτερον καὶ ἀξιότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους· τὸ δύσκολο εἶναι νὰ ἦναι κανεὶς δικαιότερος γνωστικώτερος καὶ ἀξιότερος. Ἄν ἐμεῖς ἤθελ' ἔχωμε ἕως ἀπ' ἀρχῆς τὴν ἐξουσία καὶ τὴ διεύθυνση τῆς οἰκογένειας, δὲν ἤθελε καταχρησθοῦμε τὴν ἐξουσίαν μας τόσο ὥστε νὰ σὰς χειροτερέψωμε.

Α. Ἐμεῖς δὲν ἤθελε καταχρησθοῦμε τὴν ἐξουσία! . . . Σὰς παρακαλοῦμε Κυρίες, δὲν εἶναι τοῦτο τὸ συνηθεισμὸν Πρόγραμμα ὀλονῶν;

Γ. Ὁχι, Κύριοι. Σ' ἐμᾶς, ἕνα ὑπόδιο ἐναντίον εἰς τὴν κατάχρησιν τὸ ἔβαλε ἡ φύσις· καὶ ἤθελε μᾶς εἶναι ἀδύνατη μιὰ τέτοια κατάχρησις.

Α. Ἐνα ὑπόδιο!

Γ. Ναί, τὴν ἀγάπην.

Α. Πῶς, ἐμεῖς τάχα δὲν ἀγαποῦμε τὰ παιδιά μας; δὲν ἀγαποῦμε ἄς τὰς γυναῖκες μας; . . .

Γ. Κ' ἐμᾶς ἀγαπᾶτε, καὶ τὰ παιδιά μας ἀγαπᾶτε· μὰ ἡ ἀγάπη σας εἶναι διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν δικήν μας. Ἡ δικήν μας εἶναι ἰδική σας

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

εἶν' ἐκείνη ποῦ ἀποχτήται, ἀποχτήται μὲ τὴ συγκατιό-
 κησιν, μὲ τὴ σύζηση μίχ-ν-ἀγάπη ὑστερόφυτη, καὶ πιθο-
 μένη ἀπάνου στὴν καρδίᾳσας. Ἐμεῖς ὁμως γεννηήμασθε μὲ
 τὴν ἀγάπη μὲ τὴν ὁποία σὰς ἀγαποῦμε. Ἐμεῖς σὰς ἀγαποῦ-
 με ὅταν ἀκόμη μικροῦλες πέρνωμ' ἕνα ξυλλάκι καὶ τὸ κάνουμε
 παιδίμας, καὶ τὸ βάνουμε στὸ κρεβάτιμας, καὶ στενοχωρούμασθε
 γιὰ νὰν τοῦ ἀφήνωμε τόπο καὶ ὅταν πουλιὸ μεγάλες θέ-
 λωμε ἄνδρα γιὰ νὰ λάβωμ' ἕνα παιδί ἀληθινό καὶ ὅ-
 ταν μῦλις τὸ συλλάβωμε τὸ ἀγαποῦμε σὰ νὰν τὸ 'βλέπαμε ὁμ-
 πρόςμας εἰκοσι χρονῶνε Ἀγαπάτε κ' ἐσεῖς, μὰ ἡ ἀγάπη
 σὰς ἔχει κάτι τί χτηματικό, καὶ ὁ σύνδεσμος τῆς ἀγάπης διὰ
 τὸ χτήμα εἶν' ἕνας σύνδεσμος κατώτερης φύσης, ἕνας σύνδεσμος
 ὁποῦ ἐνῶ ἐνόνει, χωρίζει κηόλες τὰ ἐνομένα, καὶ λέει, ἄλλο
 τὸ ἕνα, καὶ ἄλλο τὸ ἄλλο. — Ἡ ἀγάπη ἡ 'δική
 μας εἶναι ἄλλης φύσης ἀγάπη. Ἐμεῖς; σὰς ἀγαποῦμε σὰ μίχ
 συνέχια τοῦ ἐκυτοῦμας. Σεῖς γεννηέσθαι μέσα στὰ σπλάγγναμας,
 καὶ κοληέσθαι στὰ σπλάγγναμας γιὰ νὰ σχηματισθῆτε, καὶ θρέ-
 φισθαι μὲ τὸ αἷμαμας γιὰ νὰ γένετε, καὶ ὅταν ἔβγατε ἰμέσαθέ
 μας εἴσθνε ἀκόμη κάποτε κολησμένοι στὰ σπλάγγναμας καὶ
 χρηάζεται τὸ σῆδερο γιὰ νὰ σὰς χωρίσῃ καὶ μῦλις τὸ σῆδερο
 σὰς χωρίση κοληέσθαι πάλῃ στὸ στῆθιμας, κ' ἐκεῖ πάλῃ τὸ σῶ-
 μαμας ἐξακολουθῆ νὰ ἦναι τροφή τοῦ 'δικοῦσας. Μ' ἂν ὅλα ταῦ-
 τα δὲ δικάνε γιὰ νὰ σὰς καταπέσουνε πῶς εἴσθνε 'δικάμας καὶ
 ὄχι 'δικάσας, ξανανέοτε τὸ πείραμα τοῦ Σολομόντος, πάρετ'
 ἕνα σπαθὶ καὶ βαλθεῖτε μὲ τὴν ἀλήθειαν νὰ μοιράσετε παιδιὰ
 ἀνάμεσα σὲ γοναίους . . . αἱ, Κύριοι, δὲν ἤθελ' εἶσθαι σεῖς οἱ
 πρῶτοι νὰν τ' ἀπαράτησετε! . . .

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΟΥ.

4.

Ἐμπῶ μιά μέρα εἶναι καιρός,
 κ' οἱ φίλοι μου μοῦ λένε,

Ἐπέθανε ὁ Σολομός·

Στέκομαι οἱ φίλοι του κ' ὁμπρὸς

στὸ λείψανό του κλαίνε.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

2.
Πιάνω τὸ χέρι τὸ ψυχρὸ,
τὸ σφίγγω δειλιασμένος,
Στὸ πρότωπο τοῦ κυτῶ,
Καὶ γέρνω καὶ τοὺς ἔρωτῶ,
γιά πέστε, εἰν' πεθαμμένος;

3.
Πέστε, τὸν ἄφηκε ἡ ζωὴ
καὶ τίποτα δὲν μένει;
Γιὰ πέστε, φίλοι μου ἀκριβοί,
Μὴν εἶναι ὄναιρο ἡ ζωὴ,
μὴν κ' ἡ ζωὴ πεθαίνει;

4.
Μυστήριον ζῶνει τρομερὸ
τὸν οὐρανὸ, τὸν ἄδῃ·
Τρέμω, νεκρὲ, ποῦ σὲ θωρῶ.
Εἰν' ἡ ζωὴ στὴν γῆν ἔδῶ,
μιά σπῖθα στὸ σκοτάδι.

5.
Τὸν ἀετὸ εἶδα μιά φορά
ν' ἀνοίξῃ τὰ φτερά του
Καὶ μὲ ζωὴ καὶ μὲ καρδιά
Νὰ φοβερίσῃ τὰ στοιχειά
ψηλά στὸ πέταμά του·

6.
Εἶδα τὴν γῆ νὰ κλονιστῇ
σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσει·
Κ' ἤρτε κατάρρα κ' ἀστραπῇ,
Καὶ δὲν ἐμπόρεσε ἡ ζωὴ
τὸ χάρο νὰ νικήσῃ.

7.
Κι' ἀν' ἓνα πλάσμα, μιά θεὰ
ἕναν καιρὸ ἐδυνήθη
Καὶ μὲ χαμόγελα γλυκὰ
Ἐχυσε φλόγα στὰ θερμά
τοῦ Σολομοῦ τὰ στήθη,

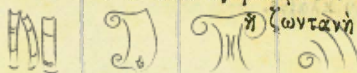
8.
Πάλαι κ' ἐδῶ ἄ; φανερωθεῖ

ἡ ζωντανὴ

ὠμορφία της

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Κι' ἀς δοκιμάση, ἀν ἠμπορεῖ,
Μήπως τοῦ δῶση τὴν πνοή
μὲ τὰ χαμόγελάτης.
9.

Ἐρως καὶ Χάρος πάντοτε
δουλεύουν ἐδῶ κάτου·
Δουλεύουν ἄκοπα τὰ δυό,
Κ' εἶν' ἡ ζωὴ στὴν γῆν ἐδῶ,
ἀδέρφι τοῦ θανάτου.
10

Κ' ἀνὴρ σὲ δευτέρῃ ζωῇ
ἡ πρώτη εἶν' καλεσμένη,
Κι' ἀνὴρ τὸ φέρουν οἱ καιροὶ
Καὶ σ' ἄλλον κόσμον εὐτυχῇ
βρεθοῦμε ἀνταμωμένοι,
11.

Κι' ἀνίσως ἐκλαψε ποτὲ
ἡ μάνα τὸ μωρότης,
Κι' ἡ δόξα ἀν ἐκλαψε ἐσέ,
Ποιὸς θὰ σοῦ δώκει, Σολομέ,
τὰ δνεῖρατα τῆς πρώτης;
12.

Κακὴ στὸν ξένο' ἡ ξενιτειά,
καὶ δυστυχῆς λογαταί·
Μὲς τὰ παλάτια τὰ χρυσᾶ,
Βρίσκει μικρὴ παρηγοριά
μ' ἐκεῖνα ποῦ θυμᾶται.
13.

Μὲς τὴν καλύβα τῆ φτωχῇ
θὰν τοῦ διαβοῦν οἱ πόνοι·
Ἀνάπαψι βρίσκοι πολλή
Ἡ οἰνιζικας εἰς τὸ κλαδί
καὶ στὴ φωλιά τ' ἀηδόνι.
14.

Μυστήριον ζῶνει τρομερὸ
τὸν οὐρανὸ, τὸν ἄδη·

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Σκιάζομαι, ναι, πῶς σὲ θωρῶ·
Εἶν' ἡ ζωὴ στὴν γῆν ἰδῶ,
μιά σπῖθα στὸ σκοτάδι.

15.

Κι' ἂν μὲ τὸ 'θάνατο ἡ ζωὴ
σ' ἓνα φιλι εἶν' πιασμένη,
Πάρτο, στὸ δίνω τὸ φιλι,
Καὶ πλιὸ ἄς μὴν εἶπω δυστυχῆ
ἐκεῖόνε ποῦ πεθαίνει.

16.

Κι' ἂν μὴν εὐκὴ στὸ 'Σολομὸ
μὲ τὸ φιλι θ' ἀφήσω,
—ΛΒΙΨΑΝΟ, θέλω ἓναν καιρὸ
Καὶ τὸ φιλι νὰ θυμῆθῶ
κ' ἐσὲ νὰ στὸ θυμῆσῶ.

N. K.

ΣΚΕΨΒΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΥ.

Καὶ ποῖο λοιπὸν εἶναι τὸ προκείμενον ;
Τὸ προκείμενον εἶναι, ἂν θὰ ἐξακολουθῆ ὁ Λύχνος, ἢ ἂν θὰν
πόνε οὐύσωμεν.

Μπά !

Βέβαια. Ὄντις δὲν πληρώνουε οἱ συνδρομητάδες . . .

Δὲν πληρώνουε ;

Δὲν πληρώνουε.

Μὰ τί, δὲν τὸν ἐλάβανε ταχτικὰ πάντα ;

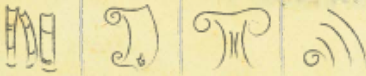
Ἐμεῖς τοῦλάχιστον ταχτικὰ πάντα τοὺς τὸν ἐστείλαμε ὄχι
μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅταν κανένας μᾶς ἔγραψε ὅτι τοῦ λείπουν ὀ
δίνα καὶ δίνα ἀριθμὸς, τοὺς ἐστείλαμ' εὐθὺς, μᾶλλον ὁποῦ δὲν
εἴμασθαι σὲ χρέος νὰ κάμωμε τόσο.

Μὰ πῶς λοιπὸν . . .

Ἄν, πῶς. Συντρέχουε ἴτως πολὰ πράμματα, ποῦ νὰ καθίσῃ
κανεῖς νὰν τὰ ἐνθυμίση, θὰ κάμη ἓναν κατάλογο ἀπὸ ἀπροσεξίε
καὶ ἀνοητίε. Προχθὲς παρ. χάρ. μᾶς ἐπιστρέψανε μὴ δεσμίδα

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Λύχνους απ' Ἁγία-Μαῦρα ξέρεis γιατί; γιατί οἱ ἄρχοντες ἐκείνοι δὲν ἦτανε στὸ Νησί! . . .

Μὰ πῶs, δὲν εἶναι τὰ σπῆτια τους;

Βέβαια, κάθε Ἁγιο-μαυρίτης θὰ ἔχη τὸ σπῆτιτου καὶ τὴ φαμελιάτου στὴν ἉγιατΜαῦρα· μὰ, ποιὸs ἤξέρει!

Ἄκουσα νὰ παραπονηθῶνται πῶs τοὺs λείπει ὁ πρῶτος ἀριθμὸs.

Ὁ πρῶτος ἀριθμὸs λείπει γιὰ πολὰ δίκηs. 1.ο ἐπειδὴ δὲν ἐτραβηχθῆκανε παρὰ 250 ἀντίτυπα μόνον, 2. ἐπειδὴ ὄντας ἐκεῖνο τὸ πρῶτο φύλλο ποὺ καθένας ἐλάβαινε, δὲν ἐσκέφθηκε πῶs ἐμπόρηνε νὰν τὸ φυλάξῃ νὰ κάμῃ στὸ τέλος ἓνα βιβλίο· καὶ ἀφοῦ τὸ ἐδιάβαζε τὸ ἔρριχνε.

Μὰ τοῦτο ἦτανε φυσικὸ νὰ συνέβῃ ἔτσι.

Ναί, μὰ δὲ φτέω ἰὼ σὲ τοῦτο. Μίαν ἄλλη φορὰ ἔστειλα ἀπὸ τὴν Κεφαλονιά Λύχνους στὴ Ζάκυνθο, καὶ ὅταν ἦλθα στὴ Ζάκυνθο τοὺs εὔρηκα ὄλους εἰs τὸ Ταχυδρομεῖον. Οἱ Ταχυδρόμοι μοῦ εἶπανε νὰν τοὺs πάρω γιατί κανεῖs δὲν τοὺs ἤθελε. . . . οἱ συνδρομητᾶδες μου ἐξεναντίας ἦλθανε καὶ μ' ἐπερικαλέσανε νὰ πάω ἰὼ νὰν τοὺs πάρω ἐπειδὴ δὲν τοὺs τοὺs ἐδίνανε. . . . δὲν ἐμπόρῃσα ποτὲ νὰ μάθω ποῦθεν ἦταν' τὸ ἄδικο, μὰ εἶναι βέβαιο πῶs σ' ὄλο κείνο ἐγὼ δὲν ἔφτεγα.

Κ' ἔτσι θὰν τόνε σβύσης;

Πολὺ εὐκολο. Ἡ κοινωνίεs εἶναι σὰν τὰ χωράφια. Ἐνα χωράφι καληπεργημένο γιὰ πρώτη φορὰ, τὰ χόματάτου εἶναι ἀσυφάοτα, κάνει λίγα στάχια, ἀνίδια, ἀψυχα, καὶ δὲ μεστόνουνε μήτε. Ἀ', τὰ παιδιάμαs ἐλπίζω θὰ ἔβρεθοῦνε καλῆτερ' ἀπο ἐμάs, καὶ τὰ ἰγκόνιαμαs ἀκόμη καλῆτερα' οἱ Λύχνοι τους ἐκείνωνε θὰν ἦναι καλῆτεροι, καὶ θὰ βαστοῦνε περσσότερο.

Εἶπε χθὲs ἓνας εἰs τὴ Δημοσιογραφία α 'Ὁ Δασκαράτος εἶναι πεθαμένος διὰ τὴν κοινωνία, καὶ ἡ κοινωνία δὲν πρέπει νὰ ἐνασχολῆται πλέον περὶ αὐτοῦ. »

Ἡ ἰδέα τοῦτε, ἀγκαλὰ καὶ σφαλερὰ ἐνδυμένη, ἐμπεριέχει ὁμως μίαν ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν συμφέρε νὰ συκῶσω, καὶ νὰ λαμπρίνω, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν διόρθωσιν τῆs ἰδέασ.

Ὁ Δασκαράτος λοιπὸν δὲν εἶναι ἀποθαμένος διὰ τὴν κοινωνίαν, ἀλλὰ διὰ ἓνα μέρος τῆs κοινωνίασ· σὰν ὅπου ἓνα ἄλλο μέρος τῆs

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

κοινωνίας συναισθάνεται, και πνευματικῶς συζεῖ με τὸν Λατ̄ σκαράτον.

Παρατήρῳ, ἀκολούθως, ὅτι, — Δὲν εἶναι λοιπὸν ὁ Λασκαράτος μόνος ὁποῦ εἶναι ἠθικῶς ἀποθαμμένος διὰ ἓνα μέρος τῆς κοινωνίας, ἀλλ' εἶναι ἓνα μέρος τῆς κοινωνίας τὸ ὁποῖον εἶναι ἠθικῶς ἀποθαμμένο διὰ τὸ ἄλλο μέρος. Μία δευτέρα παρατήρηση ἐπιθυμῶ νὰ γένη, και εἶναι ὅτι, ὁ ἠθικὸς τοῦτος θάνατος εἶναι συσχετικὸς· ἐπειδὴ τόσο τὸ ἓνα μέρος εἶναι ἀποθαμμένο διὰ τὸ ἄλλο, ὅσο τὸ ἄλλο εἶναι ἀποθαμμένο διὰ τὸ πρῶτο.

Τὰ γεγονότα τοῦτα, γιὰ ὅσον ἐπίφοβα μᾶς παρουσιάζονται, δὲν εἶναι ὁμῶς διόλου ἀξιόφοβα, και μόνον μᾶς εἰδοποιοῦν ὅτι, ἡ κοινωνία μας εὐρίσκεται σὲ μία κατάσταση μεταβατικῆ. Ἡ κοινωνία μας σήμερα ἐνοχλεῖται, στριφογγύεται, βυάζεται, ἐπειδὴ τῆς ἦτον πεπρομένο και αὐτῆς νὰ πέραση ἀπὸ τὴν ὀπισθοδρόμησιν εἰς τὴν πρόδοον, ἀπὸ τὴν κατάχρησιν εἰς τὴν γρήσιν τῶν μέσωντης, και ἦλθε τώρα ἡ ὥρα νὰ ἐχτελέση τὸ θέλημα τοῦ Ὑψίστου.

Μία τέτοια μετάβαση εἶναι ἀναπόφευκτη, ἐπειδὴ διορισμένη ἀπὸ Ἐκεῖνον ὁποῦ ἔχει ἐξουσία νὰ διορίζη στὸν Κόσμο. — Ἡ μετάβαση εἶναι ἀναπόφευκτη! Τὸ μοναχὸ ποῦ μποροῦνε νὰ κάμουνε οἱ ἀγαπόντες τὸ σκότος και τὴν κατάχρησιν εἶναι τὸ νὰ βραδίνουνε τὴν ἐχτέλεσήτης. Εἰς τοῦτο τοὺς παρακαλῶ νὰ προσέξουνε ὅτι, τὸ μέσον τῆς καταδρομῆς, ὄχι μόνον δὲν ἐστάθηκε ποτὲ κατάλληλο γιὰ νὰ βραδίνη τὴν πρόδοον τῆς κοινωνίας, ἀλλὰ μάλιστα ἐσπειρε πάντα ὀλοῦθε μάρτυρες, οἱ ὁποῖοι ἐστρίψανε μιὰ ὥρα προτῆτερα τὰ κατατρεχόμενα. Ἐπιθυμοῦσα νὰ καταπεισθῶνε οἱ καταδρομείςμου εἰς τούτην τὴν ἀλήθεια, τὴν ὁποῖαν εἰς ἄλλην περίστασιν ἤθελε ἴσως νομίσω χρέοςμου νὰ μὴν τοὺς ἐθυμίσω, ἐπειδὴ σὲ τούτημας τὴν περίστασιν ὁ κλῆρος τοῦ πρώτου Μαρτυρίου φαίνεται νὰ ἔπεσε ἀπάνου σ' ἐμὲ, κ' ἐγὼ ἤθελα, ἂν δυνατὸν, νὰ λείψω τὸ ποτήριον τοῦτο.

Ὁ Ὑπεύθυνος Ἐγδότης ΑΝΑ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ. »

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ